ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني ته چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
په خندا شو وئیل ,, ماته آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړهٔ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله .ما لاشعوري طور د دې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل ... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زهٔ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغهٔ د عاجزۍ ، د هغهٔ بې غرضې او د هغهٔ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره ليکلي دي .

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے .

,, ماته آئينه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بيا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفيانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ ليدے شي .

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم . زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پياوړې شي . چې پښتانۀ ليکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي . زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خير که زۀ خفه شم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

په مينه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه، متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,,مینې،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې وړې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل پـه تـکل کښې سـرګـردانـه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,,لاشعور،، نـه د ,,شعور،، پـه درشـل قـدم ږدم نـو تیـنـدک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون وړې وړې سلګۍ ,,سرېتوب،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه ځړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانـه هـدیره کښـې ځوړنـد سـر ولاړ ملامتـه ,,احسـاس،، تـه وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تـار پـه تـار شـي ـ زمـا د ,,امېد،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه،، کښې ځان ته وګورم ځان راتـه ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپـل ځان نـه اویرېږم د هـر وېښـتۀ نـه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هـر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خـو زۀ د شـاعرۍ او د افسـانه نګـارۍ د رمـوزو سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ یم ـ نۀ پوهېږم چې د غـه حق مې ,, لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کـوي زمـا دپـاره دغـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ,, پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د يو بل ګـل د ايښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمير دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قيصه په شونډو زما راغله
احسـاساتـو تـرېنـه جوړه افسانه کړه

په مينه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئينه	۲۰
✵	د شپې سيورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټيټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	ليکوال	۵۲
✵	خيالے	۶۵
✵	تهينکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګانډ ے واپس کړه	۹۴
❋	اوچې اوښکې	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــنــدرونــه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـي نـا قلاره اوښـکي تلـي راتلي . هغې ته نۀ خو د شپې د توري تيـاري احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه . نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ . خو چې کله به ئې په لرې واؤرېنو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنادخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,, شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودهٔ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,وړمه،، لاهغسې ویښه وه. ګل مرجانه د څهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, وړمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانهٔ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټهٔ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څهٔ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټې اوښکې راغلې. زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې. د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي. په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه. اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئې بوج سپک شوے وي. بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په نښتې اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ. فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم. ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو.

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه. چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه. ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه. سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،،.

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله. د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته. د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړهٔ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔ خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودهٔ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔ وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښود ے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضي ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔ د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تهٔ ولې ویښ شو ے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زهٔ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تهٔ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څهٔ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔ سیلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ ګل مرجانې زوي له هیڅ جواب ورنهٔ کړو ۔او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه ۔لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې ۔ مور په تندي ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده . زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خيمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونيوؤ ,, په دې نيمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هيبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپيدا کړم ،، شين ګل ساه نيولې ووې ګل مرجانې يو سوړ اسوېلے وکړو . شين ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو . او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نيمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په يو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بيا د يو ساعت دپاره فکر يوړه . هغې شين ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا دے راځم ،، شين ګل به څۀ وئيل چې مور ئې په شغ د خيمې نه ووته او شين ګل غلے ولاړ پاتې شو .

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه . د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې . هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسيده نو پښه نيولې شوه . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې يو درونډ اسماني بوج راپرېوتے وي . ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل . هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپينې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي . هغه په يو ځائے اتاله ودرېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو .چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ. د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتۀ نېغ ودرېدل .چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو .او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو .څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه .ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه .رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله .هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په ورېمې څۀ چل شوے دے.

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي .په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په ورېمې رانښکته شوه نو ورېمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, ورېمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بیا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل نالیدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پــه انتظــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ. تهول ښار په لوګو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لااوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاریدل. ددغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځهٔ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اورېدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خورېدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیر ګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوږند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر اېښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلابه د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودرېدو کله به ئې د ګونګروګانو شړنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزېدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمير ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بيا وريځو په دغه منډو کښې يو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمير ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وريځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوتهه اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تيرې کړې. او بيا د شپې په توره تيارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغۀ ته د کوارټر د بندولو خيال هم رانغے او لږه شيبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندې خوله ئې اوچه کړه او بيا نيغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئينه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اورېدو خو ,, آئينه،، په مينځ بيله شوه. ضمير ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطايۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو . ,, عکس ،، هم ضمير ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمير ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختياره كريكه ووته ځكه چې ,, عكس، ، ټول په وينو كښې لړلے شوے ؤ -

چې مې د فكر آئينه ماته شوه
اوس به د ځان تصوير په څۀ كښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لااوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې . کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي . شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واوړو لوئې لوئې بُتـان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي ـ چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته ـ خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سېوا کېدو شو او بیا دومره سېوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو ـ تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې ـ ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده ـ او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو ـ د کلي سپو به د اسمان برېښیدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې ـ کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے ـ خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ ـ څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ واږۀ راپرېوتل ـ لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کړېږې ورېږې روانې شي ـ

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه ـ سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ تولې ونې تېل ناتېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو . خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارهٔ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل . چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي .

هغې به دغه ژړا اوریده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې . چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه . سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل . رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څهٔ ساعت په ځائې ولاړه وه . او بیا د هغې په لور را روانه شوه . په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ . ځول دنیا په مخه اخستې وه . او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه .

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څهٔ فاصله باندې ودریده . ولې سیوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په تال جوتې خوړې . سیالې ساه راښکلې وه . ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نهٔ رسېدو . ,, تهٔ څوک ئې ، ، سیوري پوښتنه وکړه . د سیالې تول وجود وبوږنیدو . په یخه یخنۍ کښې ئې په تندي توده توده خوله راماته شوه . په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زهٔ ... زهٔ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې ځـول او طـوفـان کښـې دلتـه څهٔ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سـیاله ټولـه خولـه شـوه ـ بې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګـل باچا ... د چا ګـل باچا ، ، د سیوري پـه لهجـه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائـي وه ـ

سیالۍ نـهٔ غوښـتل چـې وړانـدې څهٔ ووائـي څـو نـاقـراره سلګو ئـې د زړهٔ خبره خـولې تـه راوسـتـه هغـې پـه غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالې ژوند نـاقـراره کـړے ؤ ـ او ځـان ورتـه مجـرم ښـکاریدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالې مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمـے زوئـے د هغـې د میـنې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان پـه شـپـه ئـې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کـړے ؤ ـ او د هغـهٔ لاش ئـې بیـا د کلي لـوئـے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګیـدلې چـې د کلـي پـه تـاـنـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غـریـب پـلار د خبـرې اوریـدو دپـاره هیڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالې ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې په کور کلي کښې ئـې د پـلار نیکـهٔ په لمن داغ لګیدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه ـ او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې ـ سیالې چې د ګل باچا د اخرې سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه ـ خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه ـ د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربرېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې ـ د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ ـ د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ ـ په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې ـ

د سیالې خوله وازه پاتې شوه ـ بیا ئې په وار خطایۍ ووې ـ ,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاځۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو ـ ورسره د باران کږې وږې شیبې هم راغلې ـ په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او د مړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل ـ رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه ـ او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو ـ د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل ـ رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه ـ د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو ـ

پـه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم . ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريې صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوري نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے ليدلے ...منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم مارېې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو . د هغۀ ورو ورو سلګو هغه دخيال په نيلۍ سور کړو . او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو . ډيوه لااوس هم د هغۀ سرته بليده . باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه . هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو .

,, مارېه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه . هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رايادې شوې . هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو . ولې مارېې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه راياد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه . هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله . هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے . د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده او چې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو . د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شېبو يو بل پورې خنداکوله . هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لاکمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه تهوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلې وې. د کمرې په مینځ کښې اتهاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې ایښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تهول ساه ساه شو. د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداکانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,,زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د ماریې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د ماریې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماريې تصوير هم د هغهٔ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پيوند د شال او شړۍ نهٔ شي
پهٔ رښا ورځې باندې مهٔ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارۀ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ. او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې. ,, کرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو. هغۀ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے. خو د ژوبلو کسانو زبیرګې، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې. هغۀ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې وربانديې د تورو او ګورو وریځو داسې تور ځادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې. بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل. د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټري بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول. خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل.

او بیا هغه „ یو داسې ژوبل کس ، ، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو. کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د „ ژوند رفتار ، ، ځلا کوله. کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه.

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼاګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې. هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبنې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي څان خپل کورته رسولے ؤ .

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے . په کور کبنې چپه چپیا وه . هغهٔ ګړی په لاس کړه او په کټ کبنې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کبنې ئې د ګړی د قیمت په حقله اندازې لګولې . یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه . او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل . په دغه ذهني کشمکش کبنې د کرمي سترګې ورغلې .

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاڅېدلې وه . هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغهٔ په لاس ګړی ته پام شو نو زړهٔ ئې بې اختیاره ودانګل . هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړی چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مهٔ جوړوه . سمه خبره وکړه دا ګړی چرته وه . کرمے د مور په دوباره پوښتنه لږ وُېرېدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئي وئيل ,, په سترګو رونديڅ شي دا خو دي د پلار ګړۍ ده ، ، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ، ، په وينو سور وينمه
پـــه خپــلــو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,,ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې څو کاله پس د هغې د معصوميت سره ,, ځواني ، ، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپين مخ د رنګونو پټ پټاڼي سيوا کېدل . په زړو او خيرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګڼي ,, نازپرې ، ، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپرې ښائست ته ټينګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپرې دغه ,,نازونو ، ، ته ځان نيولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لويه دنيا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

يوه ورځ چې ,, غټه بي بي ، ، د خپل کشرې ورور وادۀ له بر کندې ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپرې ، ، چې د کور کارونه راغونډول نو بيا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې . هغې يو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بيا د ماسپښين د مانځۀ د تيارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې يوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مايوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسيدو او بيا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې تویې کړې. ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هیڅ هم نۀ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه. ,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولے شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقېدل.... د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغـهٔ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلـه بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځورېــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئـے دريـاب کښـې ئـې غـوپې وهلې .بيـا ئـې سـر راپورته کړو .يو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرين کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بيا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلـي وو لـکـه چـې چـا پـه تـيـرۀ چاړۀ غوڅ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، ښځي تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو څو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د ټي بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دويم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماري له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماري په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي، ، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ، ، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډه ے راؤړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ، ، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ، ، کولے شو. څکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډه ے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه، ، .

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خیرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اوربدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ . په مخ به ئې غټې اوښکې راتلې او هر یو څڅکے به ئې د زړهٔ تل ته کوزیدو . هغهٔ به هر ځل ځان سره وئیل چې ،، دا ځل به کهٔ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نهٔ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ . په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکې خرڅېدل . کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو . خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو . ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو . لږ ساعت نه ډېر ساعت . هغهٔ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ،، ګل جانه ،، ښکارېده .

هغهٔ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو . ورته به ئې په غور وکتل . په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې . هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ،، ګل جانې زهٔ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله ـ هغۀ ځان سره دا کلکه فیصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي ـ ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پیسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غونډې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې ـ هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو ـ نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه ـ نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاريدو ـ خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي ،، ـ

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے ـ نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل ـ کباب د هغۀ ډېر خوښ وو ـ خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه ـ نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جیب ئې خالي وو ـ

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ ویښه تېره کړه ـ کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئې اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لړکي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئې دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلې پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندي ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي.

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه. د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې . دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو. په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟...... ،، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل څادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو ،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئے دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئے سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډیر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې. د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله. د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے. او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ. د کلي خلقو رامنډې کړې. د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې. هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ. د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول. د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو. په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ.

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل. هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے. په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو. خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس مېم صېب ته ور اوږد کړو ـ په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې ... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ... او ... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو ... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه مېم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده ... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې ... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې ټوخې په سر را اخستې وه ... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په وینې وینې مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا ... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وینتهٔ ئې شوکول . خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو پـه
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ... ما ... خو
درله دادے ,, څادر ،، راؤړے دے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال

هغهٔ په يو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور ،، روايات لا اوس هم تهول ژوندي وو - ګودرونه اباد وو اخترونه لاګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پټ پنهانې او چندروګانې کېدې . په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربيتې وئيلے کېدې . او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلې شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولې ؤ او تر هاغې به ئې ځۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلې .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چیچل . ځکه چې دا ددغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئې ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله . ددې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئې ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم ددې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته سادګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هرکله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ۔ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ۔ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ۔

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اوروړل پکار دي ۔ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ۔ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ۔ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ۔ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ۔

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ۔ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ۔ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ۔ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ۔ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او ليکوال د هغې د مخ په غوړيدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, ليکوال صيب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د ليکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاريده - هغه به ټوله ټوله ورځ يوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د ليکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تيريدل او د روبي مينه د ليکوال په زړهٔ کښې نوره هم سيوا کيده -

او بيا يوه ورځ ليکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول ليکونه راغونډ کړل او په دې خيال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لېونۍ ,, مينې ،، قيصه په تفصيل سره بيان کړي چې څنګه ورسيدو نو د روبي په ليدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرئ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل څکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته۔

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي۔ د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل۔ خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل۔ د هغۀ مرئ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي۔ په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه۔ ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو۔ د خپل ځان مجرم ۔ ۔ ۔ د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم۔ چې کله کلې ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري۔ نېغ خپلې کمرې ته ورغے۔ په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو۔ چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل۔ هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو۔ صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې۔ د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو۔ په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو ځو ځله ئې سترګې ومږلې۔ مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير پروت ؤ . هغۀ په تندۍ دغه تصوير را اوچت کړو . نو ورسره ئې د خپلې ښځې ليک هم لاس ته راغے .

,, تاته دې روبي مبارک شي . ما ستا هر څۀ ولوستل د وضاحت کولو هيڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زۀ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تۀ ... تۀ زمونږ دلتهون کوشش مۀ کوه ،، .

ليکوال دا هر څۀ څو څو ځله ولوستل . د ,, روبي ،، تصوير ته ئې کتل او بيا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپيا وه . هغۀ يو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نۀ وو . هغۀ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول ليکونه راغونډ کړل او څۀ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ايره کېدل او ليکوال ورته د خندا شين ؤ . کله به ئې ,, روبي ،، يادوله . کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې . هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل . هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نۀ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ . ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګیده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګاني اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مینې د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مینې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو یو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مینځه ډیره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شیر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخستـه ـ د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے ـ هغه به تـوله تـوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغیر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري ـ

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ به ئې د صبر ساه رابنکه ـ

او بیا یوه ورځ چې د ګلالۍ د کور ټول خلق د محمد خان د زوئے وادهٔ له بر کندي ته لاړل نو په خوشي کور کښې د ګلالۍ جذبات راؤلړزیدل ـ د هغې په زړهٔ کښې ناقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شیر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شیر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅیدو خو بیا اټاله ودریدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بیا اواز کړو نو ـ ـ شیر ګل نزدې ورغے ـ هغې ته ورته کور ته د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالۍ زړهٔ بې اختیاره درزیدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شیر ګل په مخ د وار خطایۍ رنګونو نور څهٔ وئیل ـ

د څهٔ ساعت دپاره خاموشي وه ـ بیا ګلالۍ په رپیدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتیدلے دے شیر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شیر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ څکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتهې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې . هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي . هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم . پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه .

شپه یخه وه . د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې . خو د مازیګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم یخې وې چې څنګه څنګه شپه پخیده . د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده . دوه درې ځله د پیشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو . کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل . چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بیرته شوه . په شېر ګل یوه تبه تله او بله راتله . هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده . هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بیا غلي غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بيا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ويرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وينې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر يو رګ بې اختياره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په يو دوه کښې اتاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بيګا د امريکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ څاروؤ له ګياه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې دکوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې یو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړیتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وخته . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونیولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خیالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خیالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل یوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دیاړې ،، ستړے کړے خیالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله به ئې یو بل ته وکتل ولې بیا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د یو بل د زړهٔ درزار اورېدهٔ. ولې چا هم دا همت نهٔ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې یو جولاچاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولاد پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتي ماشي د ځانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوږه خوږه هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو دغه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کېښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننښتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ ـ ,, داسې مهٔ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړهٔ مې ولې کله کله دا خبره نهٔ مني تا خو زهٔ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زهٔ ئې هډو په چل نهٔ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نهٔ ؤ کړے ـ دا هر څهٔ څنګه اوشو ،، ـ شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نهٔ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,,شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نهٔ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړهٔ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څهٔ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې او په رېبدونکوشونډو ئې ووې ـ ,,جماله ماله داسې کول نهٔ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څهٔ وکړل ... زهٔ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه د کټ لنګې تـه کښېناسـتـه او پـه دواړه لاسـونو کښـې ئـې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې پـه غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره پـه خبرو تیزه تیزه لګیـا وه او دلتـه د جمـال پـه زړۀ کښـې د مینـې طوفـان غورځنګونه وهل ـ ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به رانـنوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او پـه رېږدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رېږده ـ د جمال پـه ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغـه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې. د شميم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کيفيت اندازه ونۀ لګولې شوه. هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شميم په سترګو اېښې وې.

او چې بيا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شميم په زيړو تښتيدلو شونډو اېښودې نو د کمرې دروازه په درز بيرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو. نوکر په وار خطايۍ رامنډې کړې ,, سر... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو. جمال په بقو سترګو يو نظر نوکر ته وکتل ,, يو ګلاس اوبۀ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه. د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختياره دانګل سترګې ئې پټې کړې يوه اړده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,,تهينکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـالاتـو زورولے يـمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نۀ راتلو چې ګني د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے.
هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نیک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم یوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعلیم د کمي په وجه ایله د صوبېدارۍ عهدې ته رسیدلے ؤ .خو هغه مایوسه نۀ ؤ او د خپل ارمان د تکمیل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې.ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ .پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قیصې کولې.او زلمي ارشد ته به ئې وئیل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان یم چې تا د فوځ د یو لوئے افسر په وردۍ کښې ووینم .هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ایس ایس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بیا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ایس ایس بي دپاره لاړو .او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو.د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې یقین او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل.د ارشد په لیدو د صوبېدار نیک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختیاره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو . ارشد د خندا شین شو . او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې . او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو .

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې . مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده . ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روڑې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه . ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو . هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ . هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو . هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي . په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول . په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بېنډ غږېږي . د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل . فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ . او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخستو نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤریدو او بیا نهٔ د چا د ژړا اواز راغے او نهٔ د چا سلګۍ واؤریدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نهٔ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نهٔ شو کیدے. په سوونو خلق راتلل وریدل وارخطا کیدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دویمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د دریمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونهٔ لګیده ،،.

کــړه وړه کرښــه د شــکو پــه ســر
وختـه ! لاجوړ نهٔ ووم چې وران دې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير

ټوله ورځ باران وربدلے ؤ . او چې كله د ژمي دغه يخه ورځ د تيارو په تورتم كښې ورو ورو وركېده نو د اسمان په مخ وريځو په يو بل پسې منډې وهلې . سپوږمۍ به كله كله وريځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښكاره كړو . يو نظر به ئې په كائناتو خپلې پلوشې خورې كړې . بيا به ئې لكه د ناوې ستركې د وريځو په پلوشو كښې پټې كړې . ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې څپېړې ورکوي ـ
سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې ددننه راتلو اووئیل ـ
سیفور یوه اږده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پتې درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پتې پسې پاځېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي.

چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه .نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو .او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راؤخېژي نو ... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل .بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو ... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله. څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ. بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو. زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سیفور په مخ ناقرارې واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیرې بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړې دي خو... اوس ملامته یم. ماته احساس کېږي چې که پردې سل کورونه وران کړې خپل یو نشې آباده ولې،،. بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بیا ئې سیفور ته اوئیل. ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے. سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې. یو سوړ اسویلے اوکړو. ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي،،. ,,هو تاربښتیا اووے،،. بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو. ,, تا راته قیصه کوله،،. سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پينشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بيا،،؟ سيفور اړخ بدل کړو او قيصه ئې بيا شروع کړه ـ بيا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ ځارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بينک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بينک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمير سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بينک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصې دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوويشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سواليه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سيفور دا قيصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدليدل رابدليدل ... چې کله د اور لمبه تيزه شوه نو سيفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اوليدل ـ خو هيڅ ئې اونۀ وئيل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلې غونډې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سيفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اوليدو . د هغۀ سترګې بقې را اووتې په مرې کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کېخودو . بابا اوبوګنيدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څۀ وئيل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څۀ واؤريدل . زما په زړۀ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د يو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغۀ ډز کول نۀ پښتو ده او نۀ غيرت دے . بابا نن سيفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سيفور دا هر څۀ په خپلو غوږونو واؤريدل . هغۀ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بيا سيفور د شپې په تيارۀ کښې په تيزۍ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغۀ ته هېڅ نۀ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو يو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښـځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل۔

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو۔

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژونـدون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلاګانو یو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پیدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې. کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو. کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو. دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو . په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې.

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې. خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے.

د دوارو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه. ځکه نو غم ښادي شریکه وه. مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه. جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ. دوارو د ځوانۍ ډېر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه. او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه. مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ.

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ. مېجر صیب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې. که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صبب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ۔

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ۔ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه۔هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو۔

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول ۔د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول۔

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه۔کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه۔مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې . ورځ تېره شوه . او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے . په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې . کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل وررور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل . خبرې وشوې . ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل .

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو . هغې بیا بیا اړخونه بدلول . چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه . په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو . ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو . کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو . د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه . زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو . زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو . دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو . جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ . ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څهٔ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل ـ بيا د سر وېښتهٔ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړهٔ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه ـ

کوټه لرې نهٔ وه او ساعت تېر نهٔ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نهٔ پوهېده چې څهٔ وکړي جمال په ډوب خوب اودهٔ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړهٔ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بيا ئي يوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئي په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تيارۀ خورېدونکي وه خو د کلي ځني زميدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښي بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سيوري ليدل چي د سپوږمۍ په کچه رڼا کښي تت تت ښکارېدل. هغه تېوله ورځ په پټي کښي تېره کړي وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے ـ د هغۀ خولې له دوه درې ځله يوه ټپه راغله اوبيا ئې داسې د ذهن نه په بهرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بيا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ـ هغه د خيالونو په ژور سيلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګيده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسيدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوځنډلې اوبيا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک يو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ويستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زير زير کتل ـ

کلے د ټولو شريک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر يو مخ د بل سره اشنا ؤ ـ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو يوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغۀ د ماښام روټۍ هم نۀ ده خوړلې ـ هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړۀ کښې ئې یوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغۀ ئې احساس نۀ شو کولے ـ په کور کښې ډیوه تته شان بلېده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښۀ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډیوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې ولیدې ـ زړۀ ئې یو نرے غوندې درز وخوړو ـ ,, خېر خو دے کنه ،، د هغۀ مرۍ وننښته ـ ښځې ئې په خپل شلېدلي پیڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو ـ ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بیا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغري په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه ـ هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونۀ وئیل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو ـ

ساعت پس کور ته د لالټین یوه رڼا رادننه شوه ـ د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صيب چې كله د نغري خوا ته ورغے او د نازكې په تندي ئې لاس كېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده كپړه څو ځله كېښوده او بيائې ورله څۀ شربت وركړو ـ بابوصيب جنت ګل ته تسلي وركړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ كښې لاړې ونښتې ـ بابو صيب ته ئې په سوالي نظرونو وكتل خو بابو صيب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وكتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله كوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبيرګے وكړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وكتل د هغې په مخ لكه چې د اطمينان نښې ښكاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ وركړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وكتل او بيا ئې مور ته وكتل او بيا ئې سترګې پټې كړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو كتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بیا سېوا شوې وه . سترګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي ځکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې . او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو ـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي . اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم . او بیا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هېبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې ځهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نیني ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به ټوله ورځ اوشپه تږخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په تږخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لرې فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به یوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صیب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو ـ

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ـ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امید او ,, مایوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئي ډاکټر راوله.

دې اورېدو سره د ښه نصيبې په کمزوري مخ پيکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبيا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤريدو نو د سکون يوه اوږده ساه ئې راښکه . هغې ته ځان په رښتيا ,,خوش نصيبه،، ښکارېدو . د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خيرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نيغ ونيول. د هغې زړۀ بې اختياره درزېدو خو په دغه درزا کښې يو پټ سکون ؤ چې ښه نصيبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصيبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو .,, زما کشري بچې بيګاه ټوله شپه شوګيره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصيبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبيعت ډېر خراب دے. د يو ساعت دپاره ترې خپله بيماري هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ . د بنګلې نه دوه موټرې په يو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو . او عن تر دې چې غيب شو. ښه نصيبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ . د هغۀ په مخ مايوسي خوره وه او دغه مايوسي د ښه نصيبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغـې ښـه نصـيبې ورتـه پـه رپېـدونکو شـونډو څـهٔ وئيـل غوښـتل چـې بهـادر کاکـا پخپلـه خبـره راواخستله .,, کشر خان بيګا تړوله شپه خوب نهٔ دے کړے يـره خو عـجيبه دنيا ده ،، ښه نصـيبې تـرې نـه پـه وارخطايئ تپـوس وکړو .,, نـو ګنـي خـدائے مکـړه ناروغـه دے ،، .خـان نـهٔ دے ناروغـه د هغـهٔ سـپے ټـائيګر ناجوړه دے .او مشـر خـان ورلـه د ښـار لـوئے ډاکټـر راوسـتے وو .د بهـادر کاکـا خبـرې سـره پـه ښـه نصـيبې سر وچورليدو پـه مـخ ئـې دوه کـږې وږې اوښـکې راغلـې ځـان ورتـه ډېـر بـې ځوکـه ښـکاره شـو .هغـې د حسـرت پـه ډکـو سـترګو مخـامخ د رحـيم الله خـان لـورې بنګلـې تـه وکتـل چـې پکښـې د ښـه نصـيبې د ماشـوم والـي او ځـوانئ سـيورې تـت شـان ښکارېدل .هغـې دغـه سـېورو تـه پـه سلګو سلګو ژړل او سـپورو د هغـې پـه بـې وسـئ پـه بـق بـق خندا کوله.

ځوک د چا په مجبورئ پورې خندا کړي
ځوک پـه خپـل نصيب پـه چغـو چغـو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

ريل ګاډي څو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزيدو .سهيل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګريټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګريټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې د دې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د ريل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټيشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتيدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدايۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سيما ، ولګيدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور يوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سيما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه بنۀ لرې کړه. سيما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختياره خوزيدل او چې کله ريل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سيما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ريلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سيما دواړه د يونيورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي يو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خيال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه يونيورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سيما د ښار د يوې داسې کورنۍ حيا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تس ئې هم خور وو. سهېل څو څو ځله د سيما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

درونده خوئي او حياناکې ځواني، دغه تګ راتګ هر ځل درونده کړے ؤ ـ د يونيورستۍ دوه کاله داسې د ستر ګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سيما ته دغه اندازه ولګيده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي يوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فيصله وکړه چې پلار ته د سيما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګير ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په يو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنيا ته د خپلې مينې قيصه بيان کړي خو د ,,خانداني روايا تو،، او د مشرانو د ,,عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تويولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئيلے شوې ـ مبارکيانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله يوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصیبونو خبرې دي ـ د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سبوا شو ـ د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ـ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دویم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يقين وکړه ډېره خوشحاله شوم. او هن رښتيا زما هم يوه لور شوې ده بالکل زما په شان. ستا زوئے به بيخي ستا په رنګ وي. خو خفه په دې يم چې ليدے ئې نۀ شم. زما دپاره ورسره ډېره مينه کوه،،.

د خط لوستو سره د سهيل په ذهن کښې د سيما او د هغې د ماشومې تصويرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سيما لور يو نظر ووينې. خو اوس دا خبره ګرانه وه. سهيل خط د يونيورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو. او بيا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل. هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې يوه وړه فيکټري ولګوله. چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو.

لس کاله پس د سهيل کاروبار په خوريدو وو. د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې. يوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو. ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چيټۍ د کور په پته راغلې ده. خدائے خبر چې د چا ده،، د سهيل رنګ زيړ وتښتېدو. هغۀ ښځې ته د چيټۍ د راخستو ووئيل. هغه په خط پسې پاځېده او د سهيل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل. چې ښځې ځنګه لفافه سهيل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ يو درز وخوړو. زر زر ئې خط پرانستو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورستۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نیغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې. یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلې ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله. سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو. د ډاکي نه ئې خط واخستو. د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل. د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل. سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلې وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ څومره ښکلې او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهېل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغې خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکې شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلې د شونډو سرونو له راغې. خو په خوله ئې هیڅ هم ونۀ وئیل.

څو کاله پس د سهیل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایئ توري وریځې ګورې ګورې شوې. هغه به ډیر وخت یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ. د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو. خو په دغه تنهایئ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه. هغۀ د ډاکې نه په رپیدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو. د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پیژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووې ،، تۀ ګوره لیونئ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډیر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهیل خطونه ، د هغۀ د لاس ډیرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې. سهیل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لیواله ؤ. د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهیل په نوم وه سهیل زر زر په رپیدونکو لاسو لفافه پرانسته. او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې.

،، ما وبخښه سهیله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه یم. پوره شلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اوریدلې ؤ. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې یوې ملګرې له دې وصیت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سیمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه
خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سیما لیک د هغهٔ په
سینه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مینې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـۀ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل . بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې . په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې . د هغـۀ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغۀ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سـرلوړۍ دپـاره کـړې وې . ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بيا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې يو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بيا چې کله نورو خلقو د سړک د يوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه وليده او هغه دا چې د پيدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نايان ناست وو چا ږيرې خريلې چا وېښتۀ جوړول او بيا به ئې دغه ټول وېښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ وليدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوويستو او پوزې ته ئې ونيو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پيشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خورېده ـ هر چا پوزې نيولې وې ـ او په منډه تيرېدل راتيرېدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زياتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغۀ نيت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې يه ,, د خدائے نيک بختـه دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي. هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل. نو پوهه شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر دے. هغۀ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئې لوئې افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسي مخ نیوے نۀ شي کولے.

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسوېلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه. هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ.

د هغۀ نوم غمخور ؤ. د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک. ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مایوسئ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرئ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولئ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پریوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ځټ ومروړلو.نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلئ دپاره سفارش راواخستو. او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار انتظار ستړے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغۀ پوزه وچوڼله .په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ځټ ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګنې اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ـ نو څهٔ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ـ هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نهٔ وه کړې ـ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نهٔ دي چې صېب په میټنګ کښې د ے تهٔ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ـ زړهٔ ته ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه ښټ لکـه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ـ

هغه لا د وزیر صېب په انتظار کښې ؤ چې هغـه نـر ے نروچکے سړ ے د څهٔ کار دپاره بهر ووتو ـ غمخور کاکـا د هغـهٔ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څهٔ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ـ هغهٔ د ننوتو سره د وزیر صېب په کړس کړس خندا واؤریده ـ چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صېب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ـ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څهٔ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا . . . . د ممبر صېب خط د ے ـ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صېب په ماته زړهٔ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د ټلۍ په بټن ګوتې کېښودې ـ ساعت تېر نهٔ ؤ چې هغـه نـر ے نروچکے سړ ے ساه ساه کمرې ته راننوتـو او وزیر صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتۀ ئې نېغ ودرېدل هغۀ به لاڅۀ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زۀ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مۀ راپرېږده .خو تۀ غالباً د شرافت په ژبه نۀ پوهېږې ،،.

نوکر د څۀ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوۀ او په دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا .... ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارۀ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغۀ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصــاف طمــع بــه څــوک د چانــه اوکــړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو ـ لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو ـ په دواړه مخه به ئې ښکل کړو ـ او لاساه به ئې اخستې نۀ وه ـ چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل ـ

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ ـ ګلاب دین په خپله توله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو ـ د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سپوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغیر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارهٔ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه ـ یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صیب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تا ئې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صیب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغۀ په ذهن کښې د ,, چنار صیب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صیب لیدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صیب کلے دومره لرې نۀ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ ... هاغه اتې وال چنارے خو نۀ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ... زۀ سپین ګل شاعر یادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زۀ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم ... دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زهٔ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتهاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نهٔ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زهٔ لیکوال نهٔ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څهٔ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نهٔ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړهٔ ټینګ نهٔ کړو وئے وئیل ,, چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نهٔ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, مېلمه ... دا کلے څهٔ چې ددې دور یو لیکوال نهٔ زما په قدر پوهېږي او نهٔ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ یوړو چې که د چنار صېب په دې لیکلو نن د چا غـوږ نـهٔ ګرېږي او څوک ورتـه درنښت نـهٔ ورکـوي ـ نـو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي ـ لیـک خـو هـا غـه لیـک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صېب د نسوارو یو تازه چونډې د شونډې د لاندې کړه ـ „ مېلمـه ،، قسـم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویـژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زمـا د شـاعرۍ حق نشـي ادا کـولے ـ او هسـې زهٔ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئـې کړه دوئـي بـه څهٔ وي او معیـار بـه ئـې څهٔ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپـو نـه خـاورې اوتختیـدې ـ د هغهٔ پـه خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغـه د چنار صېب نه اجازت واخستو ـ او چنار صېب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین پـه درنـو قـدمونو د چنـار صـېب د کلـي نـه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهـن کښـې د چنـار صـېب کـوم تصـویر جـوړ شـوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شـوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو ـ ستړے ستړے په کټ کښېنوتو... چې دغه ساعت ئې پلار کور ته راغے ـ ولې لونګینه ځویه ـ جوړ خو ئې کنه ،، ـ هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه ـ او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه ـ

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو ـ او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده،، ـ ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټیټې سترګې ملامته ولاړ وو ـ هغهٔ د ځان سره اووے ـ هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده ـ

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپي د خپل ستړي ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل . د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې . هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ .

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه . خو د هغې په مخ د بيمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې . هغه د وادۀ نه وړاندې سعيده وه مور به ورته کله کله د مينې نه بختوره وې . خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مينې نه ,, لېونۍ ،، شوه . خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئيل نو سعيده به د خندا نه شنه شوه . او خپل ماشوم والے به ورته ياد شو. کله چې شپه نوره هم وغزيده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼآ بله کړه نو وار خطا شو . لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زيړ تښتېدلے ؤ . په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې . وېښتۀ ئې ګډ وډ وو . په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي . د هغې ساه راماته وه . او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده . د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې يو بُت خپل حس نۀ لري . هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي . بيا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے . او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے ـ

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ ...تۀ وار خطا کېږه مه ... بس چې که خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو- چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وريځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول .لېونۍ خپله بيماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي .

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قيامت پته نهٔ لګيده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قيصه کړې وه .ځوک چې نن مجبوره وه... د بيمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه.

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو يو لوئے سيلاب په مخه کړے ؤ.

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه. د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نهٔوي د کبډي مېدان وي. اکثر زنانه داسې ښکاريدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د ميک اپ نخښې هم د لرې نه ليدے شوې. چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بيرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ۋ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ۋ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ۋ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ۋ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ۋ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل او بیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زېړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀد شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې څۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تﻬوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سيمتﻬو روڼه کړې وه ـ د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه ـ

خلق تلل راتلل .... او بيا دوه ګېنټې پس د اپريشن د کمرې نه يو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نيولے ؤ ـ د هغوي مخونه په سپينو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپين څادر غوړېدلے ؤ سټرېچر يو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته يوې کمرې ته ورسولے شو ـ دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې ـ هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه ـ سرې بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئيل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې ـ په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو ـ هغې مسلسل زبيرګي کول ـ لمبې اوس هم د هغې په سر بليدې ـ او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل ـ دغه ساعت ډاکتر سردار کمرې ته راغے ـ د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغۀ يو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بيا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه ـ سردار هغې ته څۀ ووئيل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې يوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه ـ ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقـېش ده ،، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، ـ

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېدو پـه غـرض روانـه شـوې وه ـ چـې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپـل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شـوه ـ بیـا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارهٔ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې ورونړه او مور پلار چاپېره ناست وو ـ لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه ـ ,, زهٔ مـرګ نـهٔ غوارم ـ زهٔ ژوند غوارم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغـې پـه سینه کښـې د مـور د مینې احساسات راپارېدلي وو ـ خوئېندې ورونړه ئې خاموشـه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې ـ

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانه ؤ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هـور ددغـه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کـور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بـچ کولـو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بيا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسيده .

په لکهونو بې کوره ... ژړيدلو ، کړيدلو او زوريدلو کورنو په کيمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کميدې ځکه چې د چا نه د خپلې وينې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر يو کيمپ د حشر ميدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغـے ازغـے کېدو . او بيا د تماشبينو يوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانيت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډوالـو په ارمانونو کښې خپل سياست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډوالـه نۀ د چا پـه ,, ايمـان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حيا کړه ... او بيا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپۍ هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حیا ، عزت او پښتو امتحان راغې ... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتیا شوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ، ، ته د ټینګې نهٔ دي ، ، .ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول .د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پیسو دپاره د پینځهٔ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شیرولي چا چې ... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تویه ولې او هر څهٔ ته به ئې د ,, شک ، ، په نظر کتل .او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولو .د پیسو لالچ په مخه واخستو .هغه په یوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمیر په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نهٔ کور وو او نهٔ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نهٔ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څهٔ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نهٔ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نهٔ کېدو چې زهٔ څه کوم. که هر څو د هغهٔ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هېر وو. پښتو هم هېروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغهٔ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل . ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے د ے . د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددهٔ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو . هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو،عاجزانو حق راته د ګل غوندې ځوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ ځوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سرد خپل ماشوم ځوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو، ورومبی شعري مجموعه، چې په کال ۱۹۷۸ء کښې چاپ شوه.
۳	وینې خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال ۱۹۸۲ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	ورمبے نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هېرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لرې.
۱۷	اے گنبد خضرٰی	په حرم شريف کښې د ليکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ ليکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمينان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئينه (دريم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, الميه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اوليکل لائقه
لا د شـعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library